

Mariscal: nascut al Parterre

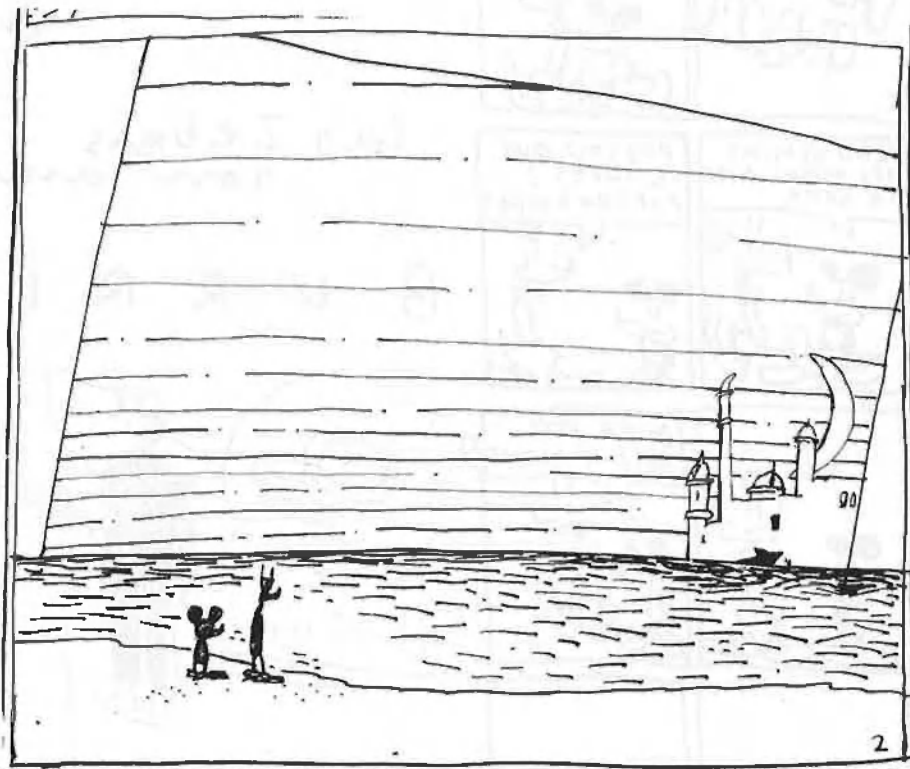
Del Parterre de València al cor de Barcelona, Xavier Mariscal començà un viatge fa anys que l'ha dut, acompanyat dels seus personatges, a les primeres files del disseny. Ara, a més, els Jocs Olímpics poden dur el seu segell.

A. Robles

Xavier Mariscal, amb la capacitat de síntesi i tendra ingenuïtat que el caracteritza, acostuma a dir que ell nasqué el 9 de febrer de 1950 a València, al Parterre, una plaça populosa on cada nit i, des de fa molts anys, les putes i el monument a Jaume I es fan amigable companya.

Alguns anys més tard, amb la intenció d'estudiar disseny gràfic, Mariscal i el seu amic Séfer Pastor es traslladen a Barcelona. Si arribaren a estudiar o no, és cosa ben difícil d'esbrinar. Sí que és cert, en canvi, que durant aquest temps Mariscal i el seu fidel Sancho passaren molta gana i que utilitzaren mètodes poc ortodoxos per tractar de posar solució al calvari constant que patien els seus estómacs.

A banda d'aquests petits detalls íntims, i sense importància per a la història, n'hi hagué d'altres que sí que en tingueren. Parlem, per exemple, de

l'amistat que Mariscal féu amb personatges tan barcelonins com Nazario, Ocana, Peret i tot el col·lectiu integrat en «El Rollo enmascarado».

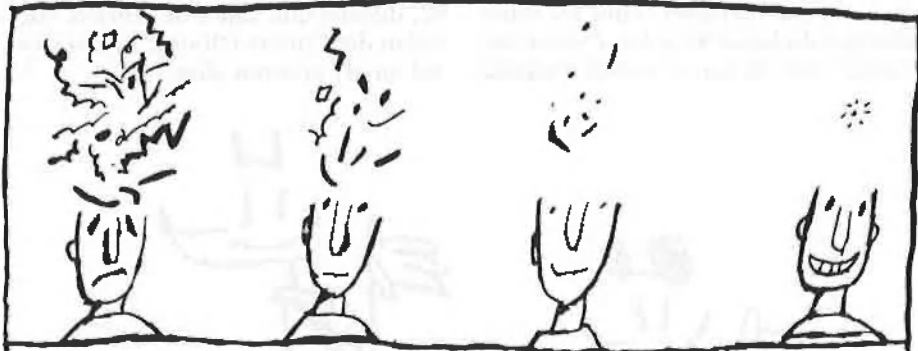
D'aquestes primeres vivències de Mariscal a Barcelona i de la sorpresa constant de descobrir-se província, agredit i encuriós en una ciutat europea, sorgiran després històries de còmics. *Los Garriris* —transsumpte d'una parella de joves pre-urbans davant les dimensions de la gran metròpolis. Amb el temps i a Barcelona, Xavi arribarà a ser un dels dissenyadors

més importants que hi ha a Europa.

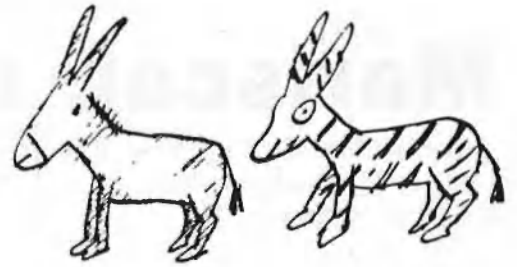
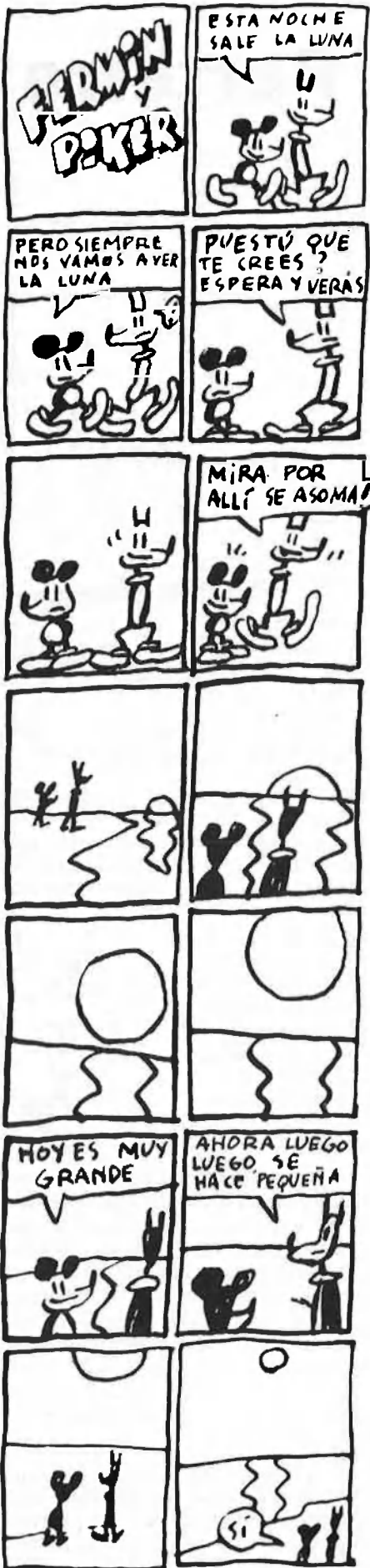
Fernando Amat, l'amo de Vinçon, es converteix en el seu protector i comencen a col·laborar estretament en la producció d'objectes. Maria Cardoner, Marieta, confia també en ell i li encarrega els dissenys dels estampats de les seues teles. Estampats que ell bateja amb noms tan poc usuals com «Valldoreix», «Pedralbes», «Floresta», «Canet», «Ensaladilla»...

El toc Mariscal sembla ser sinònim d'acceptació i ell s'encarrega de posar-ho en tota cosa útil que troba al seu abast: mobles, bars, cartells, tebeos, il·lustracions per a editorials, tanques, postals, pòsters, serigrafies, sabates, ceràmica, portades de discos, dibuixos animats... «Les meues preocupacions —diu Mariscal— van dirigides a tot allò que estiga en contacte amb la gent, amb tot allò que signifiqui comunicar».

Al 1978, Quaderns Crema edita un *ABCDari* il·lustrat per Mariscal, una autèntica joia publicada per Antoni Bosch, on es pot comprovar el seu estil com a dibuixant, àgil, elèctric, es-

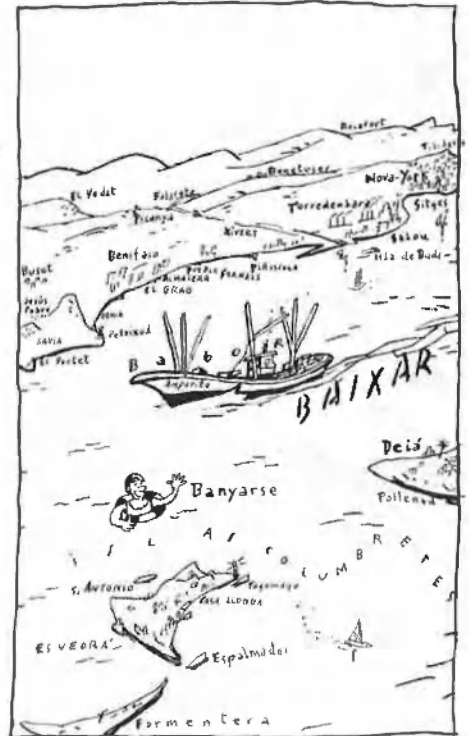
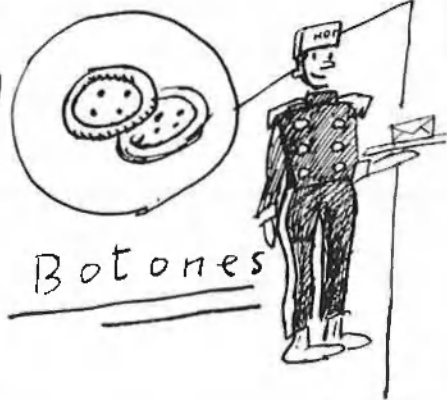

A S P I R I N A
B A Y E R

las Zebras son amigas de los Burros

B U R R I S I M O

pontani, l'humor «fino-fino» amb el qual resol les situacions que planteja i el seu particular llenguatge, barreja de termes catalans, valencians i castellans. Segons el crític Ramon España, «Mariscal parla distints idiomes, però no n'entén cap. Els altres, a pesar d'això, comprenem a la perfecció el seu curiós esperanto».

Parlant amb els amics que Mariscal té a València, resulta curiós comprovar en tots ells l'estima que li professen, una estimació basada en la consideració que Xavi és un home bo, que no es talla una pesseta, afectuós, molt amic de dir *boutades*, com les seues darreres declaracions a *Las Provincias*, i molt vital. El darrer treball d'aquest

valencià, coronat amb èxit, per descomptat, ha estat el disseny de la mascota dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, disseny que haurà de rebre el vist-i-plau del Comitè Olímpic Internacional en els pròxims dies. □

